

DØDEN TAGER PÅ FERIE

Carina Burman

Døden tager på ferie

Oversat til dansk af

ANNE SKOV THOMSEN

TURBINE

Døden tager på ferie

Af Carina Burman

Oversat af Anne Skov Thomsen

1. udgave, 1. oplag

© 2025 Carina Burman

Oprindeligt udgivet af Albert Bonniers förlag, Sverige

Copyright © Turbine, 2025

Omslag: Ewa Wilsson

Omslagsillustration: Graham Samuels

Sats: Vinnie Andersen

ISBN: 9788743611295

www.turbine.dk

På side 18 citeres delvis efter Mogens Boisens oversættelse
af *Canterburyfortællingerne*.

Denne bog er beskyttet af gældende dansk lov om ophavsret.

Kopiering må kun ske i overensstemmelse med loven. Det betyder fx, at
kopiering til undervisningsbrug kun må ske efter aftale med Tekst & Node.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Advarsel i Klara	11
Afrejse mod syden	16
Færge fra fædrelandet	22
Ankomst til Autobahn	34
Selskabsliv i Hamborg	43
Vejen gennem Vesttyskland	53
Gamle Heidelberg	63
Den lange vej til Innsbruck	80
Uro i Bolzano	88
Intermezzo i Verona	97
Død i Venedig	111
Spørgsmål i Firenze	128
Mødet i Toscana	137
Endelig Rom!	149
Morgen ved Pantheon	160
Watson ved Tiberen	173
Pause på Piazza del Popolo	186
Spadseretur til Den Spanske Trappe	192
Aperitivo på Piazza Rotonda	205
Middag i Trastevere	211
Nærkontakt på Capitolium	220
Røgringe på Ponte Sisto	233
Udsigt på Castel Sant'Angelo	242
Samtale i Peterskirken	252
Spejlet ved Santa Chiara	266
På en taberna i Ostia	276
Sandheder ved Bocca della Verità	285
Afslutning på Piazza Farnese	298
Efterord	309

MEDVIRKENDE

Florence (Florrie) Granat (40)

udmattet kriminallitteraturanmelder i sin bedste alder

Georg Brandt (42)

holdningsstærk adjunkt omtrent i samme gode alder

Fritz Severin (49)

læge med en fortid

Inga Pettersson (25)

næsten nygift kontorist med sangstemme

Bosse Pettersson (27)

næsten nygift kontorist med sprogøre

Beth Granfeldt (52)

kunstner med skitseblok

Jarl Granfeldt (57)

forfatter, som muligvis skriver

Bengt Rosin (67)

præst med interesse for grøntsager

Vicky Rosin (27)

hjemmeboende datter med interesse for kærlighed

Paul Kroogh (29)

arkæolog med gode talemåder

Einar Björkfors (34)

ingeniør med politiske holdninger

Agda Stärck (30)

moden konditorservitrice fra Värnamo

Asta Modig (22)

umoden konditorservitrice fra Värnamo

Aina Rosa (21)

blomstrende konditorservitrice fra Värnamo

Alma Rask (24)

letbevægelig konditorservitrice fra Värnamo

Elsie Friman (24)

busselskabets værtinde

Helge Andersson (33)

chauffør

Desuden forekommer der hotelpersonale, restauratører, italienere, turister, guider samt en avisredaktør.

*Tag
til* **BUSSEN
ROM!**

0 100 200 300 400 500 km

IRLAND

STOR

BISCAYA-
BUGTEN

PORTUGAL

SPANIEN

ATLANTEN

MIDDE

ADVARSEL I KLARA

På hvilken tid af året skal I rejse til Rom? Helst i april og maj, hvor roser, nelliker og hvid og blå iris lyser blomsterboderne på Den Spanske Trappe op, og hvor det er så tillokkende at foretage forårslige udflugter ud på landet.

Tidspunktet var perfekt. Jeg skulle åbenbart til det solrige syden, og jeg havde altid gerne villet til Italien. Alligevel skete det under protest. Det sagde jeg til lægen, og jeg sagde det til redaktøren. År 1956 lader til at nå det største antal kriminalromanudgivelser nogensinde, og så vil I have, at jeg skal sidde på min flade og være uvirksom?

”Med tanke på (kære magister Granat) at De lider af udmattelse, blod- og vitaminmangel samt risiko for dårlige nerver, kan jeg ikke understrege vigtigheden af hvile nok,” sagde lægen og raslede med stetoskopet.

”Men Tændstikken!” sagde redaktøren for Morgenbladet Kammeraten. ”Vi kan ikke have dig rullende omkring her på gulvet. Det skræmmer annoncørerne væk og udgør en sikkerhedsrisiko. Vi klarer os nok.”

Jeg er en bestemt kvinde i min bedste alder og berømmer mig af en vis værdighed. Navnet ”Tændstikken” kommer (hvor slemt det end lyder) eksempelvis af, at jeg modsatte mig at hedde ”Fyrmesteren”, hvilket ifølge mine redaktionskolleger var det selvindlysende kaldenavn til en kvinde, som hedder Florence, og som forbruger omtrent en pakke Ritz om dagen. Eller muligvis to.

Al værdighed tilintetgjordes den dag i forrige uge, da jeg forjaget hastede op ad trappen til Morgenbladet Kammeratens kontor. Det var slemt allerede inden. Mor klagede, farvebåndet vikled sig sammen, "s"- og "d"-tasterne satte sig konstant fast i hinanden, sporvognen var forsinket, og konduktøren urimelig. Med en raskhed, som næppe kan forventes af en kvinde i min vægtklasse og alder, slog jeg døren til redaktørens kontor op, kastede anmeldelsen af *Døden skriver på svensk* på hans bord og sagde: "Det var det! Nu kan Agatha Christie godt abdicere!" I det mindste var det, hvad jeg troede, jeg sagde. I virkeligheden skal jeg have himlet med øjnene, udstødt et skræmmende "øøøøø" og graciøst være segnet om på gulvet. Det var i det øjeblik, at frøken Jansson, avisens annonceansvarlige, slog døren op og lukkede repræsentanten for Knorr ind. Begge skreg.

Der blev åbenbart et frygteligt postyr, men selv lå jeg der, lykkeligt besvimet. Ingen anmeldelser at skrive, ingen mor at bekymre mig om. For min del kunne jeg lige så vel have været død og ikke have taget mig af det.

Døden var vel, hvad de andre frygtede.

Jeg vågnede op, da redaktøren satte et glas af sin elendige whisky til mine læber. Dampene kunne have vækket Amenhotep IV. Frøken Jansson havde allerede løsnet på brochen, som skjulte, at jeg ikke havde syet den øverst bluseknep i, og Knorr forsøgte efter bedste evne at bakse mig op i siddende stilling uden at befamle nogen følsommere dele. Og, skulle jeg måske indskyde, på mig er de følsommere dele, ligesom alt andet, overvældende.

Også svimmelheden vældede ind over mig. Så hurtigt kunne whiskyen ikke have virket. Uroligt hviskede redaktøren sit "Tændstikken? Tændstikken?", mens annonce-Jansson forsøgte